



Имаме въ нашето село единъ Георги. Викаме му Ламевото Ере. Той пъкъ ходѣше да лови лисици. Запушваше дупките имъ съ запалена слама.

Единъ день Ерето намѣрилъ лисиче скривалище съ два отвора. Въ единия запалилъ слама, а при другия отишелъ да варди. Чакалъ, чакалъ, лисицата не излиза.

— Загаснала е сламата оттатъкъ, — рекло си Ерето. — Чакай да ида и я запаля отново.

И, за да не избѣга презъ това време лисицата, свалилъ салтамарката си и затъкналъ съ нея дупката.

Но, докато се върне, на лисицата станало тѣсно въ скривалището и тръгнала да излиза. Помжчила да се измъкне — салтамарката прѣчи. Понатиснала, поразровила и какъ — не зная — вмъкнала се въ единия ржавъ на салтамарката. Че като хукнала оная ми ти лисица съ салтамарката на Ламевото Ере!

Ерето я видѣло, ама стигали се лисица, че и той да я стигне? Тича, премѣта се оная ми ти лисица. Търчи следъ нея Ерето и вика. А лисицата бѣга и все къмъ Широката поляна държи, че надъ нея сж Кабато камъни. А въ она змиарникъ

дупки, колкото щешъ. Харно ама, нали било писано на лисицата да мре него день, отгоре на Побития камъкъ, седѣлъ единъ гладенъ орелъ. Като видѣлъ ли-



сицата — Богъ знае за какво я помислилъ — спусналъ се и я сграбчилъ съ яките си нокти.

Спрѣло се Ерето. Турило дланъ на очи.

— Чакай, — рекло си то, — да видя, кжде ще кацне. Той ще изяде лисицата, а на другия день ще ида да си прибера салтамарката. Тя ще е кървава, ама ще я изпера въ дерето.

И заследило Ерето орела. А лисицата, като разбрала, че лошо я чака, извила изведнажъ глава и ухапала за врата птичия царь. Започнала страшна борба. Орелътъ впилъ още по-здрави нокти въ тѣлото на лисицата, ама нали салтамарката била върху нея — не можалъ да я умори. А лисицата съ едно стискане прегризала шията му. Свилъ криле